

I det hele taget er lovforslaget generelt en styrkelse af ægtefælles værdi. Bl.a. hæves andelen af en ægtefælles legale arv fra en tredjedel til halvdelen af første afdødes formue i den situation, hvor der ikke er skrevet testamente. Ligeledes foreslås det, at retten til suppleringsarv forhøjes fra 200.000 kr. til 500.000 kr. Det er den del, man forlods kan holde ude af boet.

Med de stigende pensionsudbetalinger, som skal modregnes i suppleringsarven, kan man sige, at det med tiden nok vil blive udvandet en del, og at det sikkert vil blive mindre og mindre brugt. Det var også det, som jeg forstod fru Lissa Mathiasen var lidt inde på.

Der gives mulighed for arvehenstand over for myndige livsarvinger, og det vil sige, at en efterladt ægtefælle kan vente i 5 år med at afregne arv til børn mod at stille bankgaranti i en situation, hvor økonomien ellers ville blive meget stram og der er mulighed for yderligere forlængelse. Det er også en ganske glimrende mulighed, så man ikke sætter folk ud i et økonomisk morads.

En anden væsentlig ændring er tvangsarven, altså den del af arven, der ved testamente ikke kan fratages børn og ægtefælle. Den nedsættes fra halvdelen til en fjerdedel, og der er en begrænsning af tvangsarven til 1 mio. kr. Det er jo også en slags penge, så det kan vi nok godt leve med.

Umiddelbart virker det som en svækkelse af de efterlattedes arveret, og udvalget bag betænkningen har også haft mange overvejelser, lige fra helt at fjerne det begreb, der hedder tvangsarv, til stort set at beholde det uændret, men er så nået frem til en kompromisløsning på en fjerdedel.

Og hvorfor lige ramme den? Man kan sige, at mange ting taler for det. De ændrede familiemønstre gør, at gruppen af særbørn, altså børn, man bringer med ind i et ægteskab, er stigende. Og for at beskytte disse vil afskaffelsen i hvert fald være en svækkelse, og nedsættelsen i sig selv er også en svækkelse af arveretten for biologiske børn. Det er vi måske knap så begejstrede for i Dansk Folkeparti.

Reglen, man har indsat om at kunne begrænse en tvangsarv til 1 mio. kr., vedrører jo større formuer og er også en glimrende ting, fordi den vil være med til at lette et generationsskifte. Der er mange gode virksomheder, der er blevet ødelagt på grund af slagsmål mellem arvinger. Derfor synes vi, at det her er glimrende. Men kunne

det så ikke også være det, der gjorde det? Hvorfor også regulere satsen ned? Det er vel egentlig talt ikke nødvendigt, når man har den begrænsningsmulighed lagt ind. Det er noget, vi i hvert fald gerne vil se på i udvalgsarbejde og diskutere nærmere.

Man kan sige, at formuer jo tit er nogle, der er skabt gennem generationer og ikke i et enkelt livsforløb, og den mulighed bliver i hvert fald kraftigt reduceret, ved at man nedsætter fordelingsbrøken for tvangsarv.

Så man kan sige, at der er argumenter for og imod. Dansk Folkeparti vil selvfølgelig gå konstruktivt ind i det videre udvalgsarbejde med det her forslag til arvelov, som indeholder rigtig mange positive elementer. Men som sagt er der ting, som fortjener en grundig belysning og overvejelse, og det er bl.a. af hensyn til biologiske børns arveret. Den vejer meget tungt hos Dansk Folkeparti.

Samtidig med den her arvelov har vi også L 101, og jeg vil som de øvrige ordførere ikke gøre en hel masse ud af den, da den primært drejer sig om konsekvensrettelser. Dog vil jeg lige bemærke begunstigelsesklausulen, hvor der netop er taget det med, at man også som samboende i minimum 2 år, eller hvor man er samboende og har børn sammen, bliver begunstiget på samme måde som nærmeste pårørende, altså ægtefæller. Det synes vi til gengæld i den her sammenhæng er en ganske glimrende ting. Det er noget, der bliver brugt i praksis i dag, men nu kommer det altså også til at stå i lovgivningen.

Med disse få, men valgte ord, vil vi i hvert fald erklære os positive over for størstedelen af forslaget, men vil godt lige se nærmere på nogle ting i det.

Kl. 17.00

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg skal lige høre, om Dansk Folkepartis ordfører mente det lige så kategorisk, som det blev sagt. Jeg kom med et eksempel, hvor to granvoksne mennesker – måske det, man ville kalde ældre mennesker – finder ud af, at de godt vil have et liv sammen. De har hver deres børn, som er voksne. De mennesker vil godt i fællesskab have lov til, samtidig med at de flytter sammen, at købe hus. Er det egentlig ikke rimeligt, at de også har en mulighed for at kunne sikre hinanden? Et udvidet samlevestestamente gælder ikke, når de flytter sammen og køber et hus. Der skal gå 2 år. De kan godt oprette det, men